

[Statsministeren.]

ren til finansudvalget om tilskud til det samlede sygehusvæsen på Færøerne. Det ærede medlem spurgte mig, hvorledes udsigterne er for en løsning af den såkaldte Klaksvigsag. Som det ærede medlem vil erindre, oplyste jeg den 3. juni i år, da sagen sidst var på tale her i tinget, at lagmand Djurhuus den 12. marts 1954 havde bedt mig tage initiativ til personligt at søge lægestriden i Klaksvig bragt ud af verden på en værdig og retfærdig måde, og jeg udtalte ved samme lejlighed, at lægestriden efter regeringens opfattelse burde løses af de lokale myndigheder. Den 26. maj 1954 blev der afholdt et møde i statsministeriet, hvor bl. a. de færøske folketingsmænd, lagmanden og repræsentanter for lægeforeningen og regeringen var tilstede. Der var på dette møde enighed om, at lagmanden skulle gøre yderligere forsøg på at bringe lægestriden ud af verden, og at regeringen indtil videre skulle afvente en fornyet anmodning fra de færøske myndigheder. Jeg er bekendt med, at lagmanden har gjort forsøg på at bringe sagen til afslutning, men hidtil uden resultat. Der er imidlertid ikke fra de færøske myndigheders side kommet meddelelse om, at man betragter mulighederne for en lokal løsning af sagen som udtømt. Jeg er helt enig med det ærede medlem hr. Erik Eriksen i, at denne sag snarest må bringes til afslutning; men bl. a. under hensyn til, at regeringen ikke fra landsstyret har fået meddelelse om, at denne anser mulighederne for udtømt, har man hidtil ikke ment det rigtigt at gribe ind i sagen.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde til mig, at jeg havde været højt oppe i dag, og at jeg havde talt, som jeg taler, når jeg er dårligst. Han sigtede hermed til de bemærkninger, jeg havde gjort om det, jeg kaldte venstres og konservatives demonstrationspolitik, og det ærede medlem gjorde dernæst, ligesom det ærede medlem hr. Aksel Møller, nogle bemærkninger om, at jeg skulle passe vældig på med at bruge stærke udtalelser, og mindede om den stilling, vi

havde indtaget som opposition, medens de herrer var i regeringen sammen. Den sammenligning mener jeg godt vi kan tåle. Jeg vil gerne minde de herrer om, hvilken stilling vi tog ved de store økonomiske forlig i 1950 og 1951, da vi var trådt tilbage som regering og der var dannet en venstre-konservativ regering. Da førte vi ikke de korslagte armes politik; vi sagde ikke om den daværende regering; vi agter ikke at betro den 5 øre! Vi gik rigtignok imod en række af de forslag, den daværende regering fremsatte, men vi fremlagde andre alternativer; vi indgik i positive og konstruktive forhandlinger i udvalgene. Forudsætningen for, at den tidligere regering kunne gennemføre den nødvendige økonomiske sanering, var et parlamentarisk, loyalt og korrekt samarbejde fra vor side. Jeg gentager, hvad jeg sagde i min første tale i dag, at havde vi mødt den daværende regering med de herrers nuværende taktik overfor os, var der for det første ikke kommet nogen økonomisk sanering, for det andet var der ikke kommet nogen ny grundlov, men der var simpelthen kommet den tilstand, jeg skildrede som den fremtidige konsekvens af de herrers holdning overfor os, hvis den opretholdes: ustabile regeringsforhold, hyppige folketingsvalg og social uro; i så fald havde folketetinget ikke levet op til det, et stærkt partiopdelt folketeting har pligt til, når man, som vi har det her i landet, har mindretalsregeringer: at acceptere, at en hel del af det arbejde, som i en flertalsregeringsperiode ligger, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen rigtigt skildrede det, indenfor ministeriets fire vægge, må ligge i folketetinget, som det gør det i dag.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen afviste, at man fra venstres side skulle have sagt, at man ikke ville forhandle. Han sagde videre en anden betydningsfuld ting, nemlig at venstre ikke anså finanspolitikens rolle for udspillet. Disse positive udtalelser takker jeg for. Derefter føjede det ærede medlem til: vi har ængstelse overfor den nuværende regerings reformprogram, mistillid til dens økonomiske politik. Alt det kvitterer jeg